

INFORMATION SERVICE OF FREE CZECHOSLOVAKIA

32 Redcliffe Square, LONDON, S.W.10

(Reg. No. 663422)

Telephone: FREMANTLE 9410

F.C.I.

Zvláštní příloha (15/16)

I.

Dr. Miroslav RAŠÍN (Montevideo):

P R E D N O V Ý M Ú T O K E M B O L Š E V I S M U

Cesta bolševismu k dosažení moci, t.j. vlastní politická taktika záleží dnes nejen v propagaci ideologie a ve využívání davového fanatismu, závisti, ničivosti a jiných vášní, nýbrž - a snad hlavně - v tom, že bojuje zbraněmi demokracií a využívá jejich slabostí. Svoboda v demokratické společnosti je pro něj nejvhodnější zbraní k nastolení nesvobody, znárodněné podniky nejvhodnější půdou ke zmocnění se kontroly hospodářství, pozemková reforma k ovládnutí nejkonservativnější společenské třídy, dělnické syndikáty k rozvinutí "taktiky jednoty pracujících vrstev". Každé svobody, každé reformy, každého spravedlivého pokroku takticky využívá k získávání nových posic byt' v nich byli sobe menší minoritou, a k propagandě, že "reakční svět" se bojí konečného maximalistického programu, že chce uspat touhy proletariátu malými koncesemi a pod. Proti navrhovaným demokratickým reformám navrhuje svoje maximalistické požadavky, aby udržel nespokojenost svých přívrženců a sympatizantů v masách. Tato demagogie neslouží ničemu jinému než aby v prostředí sebe svobodnějším a sebe demokratičtějším bylo udržováno ovzduší vhodné pro násilnou akci v dané chvíli.

Je rozšířeným omylem domněnka, že všechny násilné akce politického komunismu mají za bezprostřední cíl uchopení se moci v tom kterém státě. Z tohoto omylu vycházejíce, domnívají se pak demokratické kruhy, že pro početní slabost komunistické strany se nemají čeho obávat anebo, že - nevyzněla-li akce viditelným úspěchem komunismu - byla komunistická strana poražena. Domnívají se proto také, že tam kde se nemůže komunistická strana opřít o váhu ruské nebo jiné bolševické armády, nemá šanci. To lze říci snad jen v tom extrémním případě, kdy cílem akce je skutečně státní převrat se všemi důsledky. Realistická politika bolševismu však má taktické cíle ve míru různé a často málo průhledné. Proto, že má ní linii velmi rychle a neočekávané. V jediném bodě je neochylná: zachovat p... du bolševismu SSSR a šude ta, kd... e k m c d t...

t.j. na východ od Labe. Tato oblast, žijící ve strachu, terroru, zklamání, je ohrožena pro vládu bolševismu každým dnem, o který se blíží svému upevnění sociální a právní řád ve kterékoliv zemi světa. Obyvatelstvo zbolševisovaných oblastí potřebuje důkazy, že vnější svět je nespokojen, rozvrácen, v revoluci. Proto mezinárodní taktika bolševismu směřuje k provokačním činům, vytvářejícím toto žádoucí ovzduší.

Z předeslaného vyplývá: Světový bolševismus je toho času v obraně svých posic v Evropě. Jeho obranou je útok. Předmětem útoku je hospodářský pořádek a sociální klid všude tam, kde ve světě je ještě zachován. Tento obranný útok byl právě zahájen a v příštím období zesílí. Jeho forma: latentní revoluční činnost čili udržování atmosféry strachu z násilných akcí.

Tento obranný útok, kterým mají být rozrušeny výchozí základny boje proti světovému bolševismu, na př. proti SSSR, může kdykoliv později přejít k pokusu o uchopení moci.

Poněvadž Evropa může odolat bolševisaci jen za předpokladu opory ve spořádaném státě im... je fronta boje o svět v Evropě a fronta boje o Evropu kdekoli ve světě.

Vítězství bolševismu kdekoli ve světě ohrožuje bolševismem kteroukoliv zemi druhou. Jakákoli akce bolševismu kdekoli ve světě může mít za následek vítězství bolševismu kdekoli jinde. To je esence bolševické politické taktiky: spojitě nádoby.

Obrana proti ní: síla proti násilí.

Dr. Miroslav Rašín (Montevideo)

(COPYRIGHT FCI)

Redakční poznámka FCI: význam obou studií Dr. Miroslava Rašína, bývalého čs. vyslance v Monte ideu pře ahuje rá... čs. z j. ú. Uvítáme překlady provedené podle českého textu. Úvahy podobné přesvědčivosti by měly být přístupné nejširší mezinárodní veřejnosti. Je třeba je umístit ve světovém tisku a redakce FCI zašle zájemcům další exempláře v anglickém znění.

S I L O U P R O T I N A S I L Í

Do nedávna obrana demokracií proti bolševismu vycházela ze zásadního omylu, který byl příčinou jejího nezdaru. Zaměřovala je s ideologickým komunismem a domnívala se, že cílem komunistických stran je dosažení ideální a spravedlivé lidské společnosti. Chtějící se vyvarovati bolševického nebezpečí, domnívaly se demokracie, že jejich neúčinnějšími zbraněmi jsou: 1) rozumové uvědomování si skutečných nedostatků společenského řádu, 2) větší sociální spravedlnost z toho vyplývající, 3) hospodářské reformy. Výsledek, který se v mnoha zemích projevil ve skutečně sociálním pokroku a zlepšení úrovně širokých vrstev, ukázal současně, že nevede k úspěšné obraně proti politickému komunismu (= bolševismu). Proč?

- 1) Demokratický reformismus je racionální, tudíž kritický, výběrový a vývojový. Ideologie bolševického komunismu je intrinsigentní, maximalistická. Proto postoj ke kompromisu negativní.
- 2) Demokratický reformismus operuje přesvědčivými argumenty othickými, bolševismus fanatickým totalismem oproštěným od mravních pravidel. Diskuse nemožná.
- 3) Demokratický reformismus uznává závislost společenského řádu na vadné přirozenosti člověka, bolševismus obrací poučku a vadnost člověka odvozuje z vadnosti řádu, proto trvá na taktice násilí.

Vyvrcholení odpovědi na hořejší otázku je v bodě 3. A tu dospíváme k rozštěpení analýzy: zdálo by se vlastně, že dosud prováděná obrana, bude-li dále sledována, se setká s úspěchem. Toto zdání je klamné. Odpovídalo by skutečnosti, kdybychom mohli lidskou společnost uvažovati v každém jednotlivém státě nebo v každé jednotlivé skupině států odděleně, kdybychom nemusili počítati s vnějšími vlivy a s politickou mocí, kterou vládne bolševismus. Jestliže však jsme připustili shora, že bolševismus je v obstrukci a že tato obstrukce je politická i násilná, dospíváme k závěru:

- 1) obrana na poli ideologickém, psychologickém, hospodářském a kulturním by mohla být obranou úspěšnou jen za předpokladu dostatečně dlouhé doby, kterou by nám na těchto polích komunismus byl ochoten poskytnout, čili za předpokladu fair play. Není markantnějších příkladů než Československo v Evropě, že tento předpoklad dán nebyl, není a nebude. Cena této zkušenosti je známa.
- 2) obrana je nám tedy vnučena na tom poli a těmi zbraněmi, jimiž je veden útok: na poli politickém a zbraněmi mocenskými. Všechny prostředky, kterými vládne organizovaná společnost je třeba bránit tomu, aby bolševismus mohl volně provozovati ideologickou propagandu, je třeba ho vyloučiti z posic politických a administrativních, hospodářských, z vlivu kulturního, z posic syndikátních. Je třeba obětovati část ultrademokratických zásad, poněvadž se jedná o případ emergence neméně než ve válce. Tak jako i demokracie uznává povinnost brániti nerušené činnosti individuu, ohrožujícímu život, zdraví, svobodu, majetek jednotlivců, má nemenší povinnost upírati toto právo organizované skupině, jejíž činnost směřuje proti životu demokracie samé, proti svobodě jednotlivců a proti zdraví a nezávislosti společnosti.

Namítá se, že illegalita podporuje rozvoj komunismu. I to lze označiti za omyl: jestliže obrana politická je kombinována s obranou na poli výchovy, a kultury, s dodržováním právního a hospodářského řádu, má a musí míti úspěch. K potření bolševismu je třeba kombinovaného použití i síly i argumentů. Použití samotné síly živí fanatismus, použití samotného argumentu nečelí násilí bolševismu. Síla čelí násilí, argument čelí lži.

Trestání vraždy, loupeže, krádeže, smilstva a jiných zločinů nemělo za následek zvýšení zločinnosti. Kombinace svýchovou a reformami společenských řádů ji snížilo a prakticky odstranilo organizované zločinné bandy.

Marx vpašoval násilí třídního boje a sociální revoluce, tedy metodu, do ideologie. Lenin a Stalin prohlašovali taktiku za součást učení. Bolševismus a komunismus musí nésti následky tohoto podvodu. Demokracie, pronásledující komunismus násilím, po lačce metodu s e ně nemravnou jako je metod vrh a loupežníka.

Vojta BENEŠ :

CESTA ZÁCHRANY : NÁVRAT K T.G. MASARYKOVÍ

(I) Vzpomínky stých narozenin Tomáše G. Masaryka budou vzpomínkami smutku a také naší těžké společné viny. Právě proto by jich měli vzpomínat nejen Čechoslováci, ale všechny národy za železnou oponou stejně jako ostatní demokratický svět u vědomí, že se musíme vrátit k Masarykovi.

Když v r. 1918 dosáhl souhlasu presidenta Woodrow Wilsona na rozbití Rakousko-Uherska, byl si jasně vědom, že příčina, pro niž bylo Rakousko-Uhersko v r. 1526 proti tureckému útoku na malé národy střední Evropy vytvořeno, nezmižela. Rada malých národů a států mozi Baltickým mořem a Aegejom zůstala trvalou výzvou velkým uchvatitelům na západě jako na východě.

Proto už 26. listopadu 1918 se Tomáš Masaryk dohodl s prvním presidentem osvobozené Polsky Ignácem Paderewským o úzké spolupráci Polska s Československem s tím cílem, aby k takto vznikající federaci připojovaly se další malé a menší středoevropské státy. Měly nahradit starý, dějinami vyzkoušený geopolitický útvar bývalého Rakousko-Uherska, rozbitého noschopnou politikou německých Habsburků, když opustili myšlenku, pro niž rakousko-uherská říše vznikla: být ochranou středoevropských národů při Dunaji.

Ale Polsko maršála Josefa Pilsudského a plukovníké vlády dr. Josefa Bocka odmítlo ze sociálně-politických důvodů spolupráci s Československem. S pomocí presidenta Masaryka pokusil se proto dr. Eduard Beneš o Malou dohodu Jugoslavo, Rumunska a Československa. Byla však vnitřně nejednotná, hospodářsky odkázaná na Německo, a shroutila se v okamžiku, kdy měla prokázat svou životnost a sílu.

Středoevropské národy nebyly ani mravně ani politicky zralé k federaci, která měla Rakousko-Uhersko nahradit. Disintegrovaly a padly za obět Hitlerova imperialistického snu hned v prvních letech druhé světové války. Československo v r. 1938, Polsko v r. 1939, ostatní státy pak za nimi následovaly. Zmizely s evropské mapy.

Polsko se sice hrdinsky bránilo, ale ze všech nejkrutěji platilo dan za nesociální politiku svých reakčních vládců. Generál Sikorski první po Paderewskim pochopil důležitost středoevropské federace a uzavřel s dr. Eduardem Benešem v listopadu 1940 dohodu, která však pro nový vývoj událostí zůstala nedokončeným torsem. Neboť Sověty už v červnu 1941 byly napadeny Hitlerem a daly válečnému vývoji nový směr.

V duchu starých nadějí, které Čechoslováci k Rusku vždycky upínali, a pod sovětským nátlakem ustali naši i polští politikové budovat a myslit na středoevropskou federaci a oddali se myšlence záchrany v domněle "slovanském" souručenství, do jehož čela se Sověty stavěly tak ochotně. Neviděli, ani nemohli vidět v té chvíli, že Sověty neopustily ani na okamžik myšlenku světové revoluce, započaté Leninem ve smyslu materialistického pojetí dějin a vývoje v r. 1917.

Do menší míry podlehli těmto plánům politikové polští poučení dějinami zápasu s východním svým sousedem. Myšlenka tohoto zdánlivě "slovanského" souručenství dávala všem naději šťastnější budoucnosti. Ale už po Teheranu a Yaltě počaly národy střední Evropy chápat svůj strašný omyl, k němuž tak mocnou měrou přispěl omyl demokratických Spojenců. Tam nešlo jen o Polsko a Československo. Tam šel již Josef Stalin s pevným plánem sovětského světového imperia, ve kterém by střední Evropa utonula jako nebohá oběť.

Dnes tedy Sověty, kteří vstoupili do střední Evropy, násilivým odnětím západní civilizace, zakročily do svých hranic a svého způsobu myšlení i života v otroctví sto milionů obyvatel dunajské oblasti, které byly po tisíci letech ze západní civilizace vytrženy a vydány euroasijské politice marxistický podmalovaného imperialismu.

V západních demokratických národech, zejména ve Spojených státech amerických, probíhá dnes hledání viny za tento vývoj. Stane se asi jedním z problémů letošních voleb v USA. Není na nás, abychom se zabývali vinou demokratického západu. To je jeho povinností vlastní, a čím objektivněji ji vyřeší, tím lépe pro něj i celý svět. My, Čechoslováci i národové "za železnou oponou" máme na tom všem dost viny vlastní, abychom se jí zabývali více než vážně.

Docílili jsme, aby geograficky nutně středoevropské národní společenství bylo rozbito, když ho bylo v I. světové válce Habsburky i Němci zneužito. A potom po r. 1918, když jsme je nedovedli nahradit souručenstvím lepším a spravedlivým, jsme přihlíželi k vlastní zkáze po Mnichovu. Přivalila se na celou střední Evropu jako zničující povodeň. To je naše smrtelná vina. Po rakouské disinte-

graci jsme nedovedli pochopit nutnost stredoovropské integrace ve větším měřítku, než jak tomu bylo pod Habsburky, přes to, že po ní volalo štěstí 125 milionů obyvatel této evropské oblasti.

Ještě více než československá je to vina všech národů střední Evropy. Samy si připravily osud, který je dnes biže mrtlami železnými. Jestliže se pod německým vlivem jednalo o jejich zotročení, jde dnes o naši úplnou zkázu. Ze všeho toho, co se v Polsku, u nás i jinde děje, nelze učinit jiný závěr.

(2) Je nutno, abychom se ptali: "Bylo by došlo na Mnichov a jeho důsledky, kdyby se bylo Masarykovi a Paderewskému podařilo vytvořit československo-polskou federaci, která by přirozenou přitažlivostí svého vzoru a své síly byla vyrostla na novou skutečnou, nikoli jen předstíranou velmoc, schopnou obrany na západ i na východ?" A druhá otázka: "Bylo by došlo k lehkomyšlným dohodám v Teheranu a Yaltě, kde jsme byli vrženi do asijské sféry, kdyby v čase obou spojeneckých konferencí byly národy a státy dunajské oblasti tvořily spojenecký celek?"

Ale odvažují se i k otázce třetí: "Bylo by za takových okolností došlo k druhé světové válce vůbec, co by došlo k Mnichovu, Teheranu a Yaltě?" A odpovídám stejně zřetelně: "O tom se dá vážně pochybovat".

Jen proto, že jsme byli rozděleni, dokonce vzájemně zneprátení, mohlo dojít k tragedii tolika národů a států. Neboť druhá světová válka a to, co po ní z východu přišlo jako komunistická zhouba, je tragedií celého civilisovaného světa. Sovětský imperialism je ovocem demokratické a tedy i naší slabosti. Namísto, abychom silni a mravně i fyzicky připraveni stáli na svou obranu, stáli jsme potom jako bezmocní žobráci v předsíni mocných vůdců západních i východních států a prosili o milosrdenství. Proto se s námi zacházelo jako se žobráky. A to jen proto, že jsme nedbali poučení dějin, nepochopili význam dunajské oblasti jako zvláštního geopolitického útvaru malých států, o něž nebude nikdo počítat, ne povedou-li s p t r o b samy.

Vzpomínáme-li dnes, 7. března 1950, stých narozenin našeho největšího národního genia, Tomáše G. Masaryka, který tak jasně chápal úsilí historika Františka Palackého o nové, demokratické Rakousko ke svým národům spravedlivé, musíme se právě dnes vracet k jeho ideji a úsilí o novou střední Evropu, která se dohodno ke společnému životu, nikoli k společnému a novému umírání.

Mezi Baltickým a Aegejským mořem žije v otroctví - kromě Rakouska a Řecka celkem odenáct malých a menších států: Estonsko, Lotyšsko, Litva, Polsko a Československo, ~~Rakousko, Maďarsko, Rumunsko a Jugoslavie, Bulharsko, Albánie a Řecko.~~ Počet obyvatelstva tohoto území dosahuje nejméně stopětatadvaceti milionů, které jsou usazeny při čtyřech mořích. Při Baltiku, Černém moři i Adriatiku a při moři Aegejském. Taková mocná stredoovropská federalisace, i kdyby nedosáhla těchto rozměrů a omezila se na menší státní prostor, byla by nikoli přítěží, ale mocným společníkem demokracií na západě. Vedle západní evropské federace, která by nutila i Německo, aby se s ní dohodlo v míru a přátelství a konfederovalo v jediný celek, který by znamenal evropské západní společenství o dvou stech milionech obyvatelů, byla by tu stomilionová demokratická federace střední Evropy. Naivní sen? Nikoli, smrtelně vážná povinnost, bez níž zůstane Evropa smutným a zoufalým pohřebištem civilisace. Bude-li to uskutečněno, i Spojené státy si oddychnou od mnohaletých smrtelných bojů. A tak se táží: Jsme odhodláni společně žít, či jen společně umírat? Nedojde-li k soužití, k čemu dojde?

Budiž Sovětům přiznáno, že se postaraly o společný předpoklad takového příštího seskupení: Uvedly všechny zotročené národy střední Evropy na společného jmenovatele bezmocnosti a fyzické bídy. A od tohoto společného jmenovatele, který vyrovnal všechny naše hospodářské, politické i mravní rozdíly, možno vyjít při tvoreni Dunajské federace po sovětském ústupu z našich vlastí.

V Paříži, Londýně i Washingtonu se nacházejí početné organizace politicky významných vůdců ze všech výše uvedených zemí. Jsou to tytéž národy, jejichž zástupci se sešli v r. 1918 pod vedením T.G. Masaryka a Ign. Paderewského ve Filadelfii, aby tam připravovali svobodu svých zemí. I je přímo naším československým příkazem, abychom v roce stých vzpomínek narození svého velkého vůdce dali podnět na vytvoření Dunajské federace v duchu Masarykově. Čekat na takovou příležitost, až se vrátíme do našich osvobozených vlastí, by znamenalo zanedbat tuto povinnost a snad takové spojení nikdy ani nedocílit. I hospodářské restauraci střední Evropy dařilo by se mnohem lépe spojenými silami. Vytvoří-li se znovu řada malých států v Podunají, bude to nová výzva násilníkům.

Nelze se vytrvale spolehat na západní demokratické velmoci. Nepřijmou ani odpovědnost za národy a státy, které se, samy o sebe nedovedou a nechtějí postarat. A tak činím tuto dutklivou výzvu k naší i ostatní evropské politické emigraci z národů za železnou oponou, aby si poctivě podala ruce a počala už ve dnech nejbližších dílo osvobození. Bude pozdě, jestliže nyní toto dílo zanedbáme.

My, Čechoslováci, jsme tím povinni největšímu synu svých moderních dějin. Oslavme jeho narozeniny z r. 1850 statečným a moudrým činem. Jeho zdvižený ukazováček volá k našemu svědomí i k naší lidské odpovědnosti: Češi a Slováci do kopy a k dílu na vytvoření budoucí Dunajské federace národů a států střední Evropy.

Vojta Beneš, (Chicago) (Written for FCI, London)